

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **T. D. H.**, zastoupené Mgr. Emilem Doleželem, advokátem se sídlem v Praze 8, Sokolovská 32/22, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám. Hrdinů č. p. 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2016, č. j. MV-52141-4/SO-2014

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2016, č. j. MV-52141-4/SO-2014, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 2. 2014, čj: OAM-43790-10/DP-2013, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobkyně uvedla, že posledním realizovaným pobytovým oprávněním na území České republiky bylo povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 1. 7. 2011 do 30. 8.

2013. Dne 19. 8. 2013 žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti a dne 3. 12. 2013 byla vyzvána k odstranění vad žádosti a usnesením z téhož dne bylo řízení o žádosti přerušeno. Dne 3. 3. 2014 bylo žalobkyni doručeno vyrozumění o pokračování v řízení, a protože správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně vytykané vady neodstranila, usnesením, které bylo zástupci žalobkyně doručeno 5. 3. 2014, řízení zastavil. Žalobkyně namítala, že veškeré požadované doklady odeslala správnímu orgánu a opětovně je doložila k podanému odvolání. Žalobkyně se domnívá, že správní orgán není oprávněn vydat usnesení o zastavení správního řízení dříve, než bylo žalobkyni doručeno vyrozumění o pokračování v řízení, neboť dle § 65 odst. 1 správního řádu platí, že po dobu přerušení řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušení.

Žalovaný poukázal na zásadu koncentrace řízení stanovenou v § 82 odst. 4 správního řádu a na zásadu dispoziční dle § 44 a násl. správního řádu. Žalobkyně k tomu uvádí, že zásadu koncentrace nelze uplatňovat v případě, kdy ve věci nebylo rozhodnuto meritorně, ale jen usnesením o zastavení řízení. Žalobkyně tedy doložila doklady správnímu orgánu včas. Nadto je správní řízení ovládáno zásadou materiální pravdy, která vyplývá z § 3 správního řádu. Žalovaný proto byl povinen postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Dle názoru žalobkyně nelze akceptovat skutečnost, že obsahem spisu jsou všechny vyžadované doklady, které ovšem nejsou správním orgánem vůbec zohledněny, a to pro domnělou formální překážku stanovenou v § 82 odst. 4 správního řádu.

Žalobkyně navíc považuje postup žalovaného za nepřiměřeně přísný vzhledem ke skutečnosti, že jsou tím zásadním způsobem ohroženy rodinné vazby žalobkyně. Manžel a děti žalobkyně mají v České republice povolen trvalý pobyt a uvedeným rozhodnutím došlo k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že bylo procesním pochybením vydání usnesení o zastavení dříve, než jí bylo doručeno vyrozumění o pokračování v řízení, to však nemá vliv na zákonnost vydaného usnesení. Žalobkyně byla řádně poučena o způsobu odstranění vady žádosti a o následcích případného neodstranění a byla jí k tomu stanovena přiměřená lhůta, která marně uplynula dne 30. 12. 2013. Usnesení o zastavení řízení bylo vydáno až dne 3. 3. 2014, žalobkyně ale přesto požadovaný doklad nedoložila, ani nepožádala o prodloužení lhůty k jeho doložení. Ze správního řádu nijak nevyplývá, že zásadu koncentrace řízení lze uplatňovat pouze v případě meritorního rozhodování, správní orgán rozhodoval na základě dostatečně zjištěného stavu věci a protože usnesení o zastavení řízení je procesního charakteru, správní orgán nemá zákonnou povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s projednáním bez nařízení ústního jednání vyslovili souhlas.

Z obsahu správního spisu je patrné, že dne 19. 8. 2013 žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Výzvou ze

dne 3. 12. 2013 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti tak, aby doložila správnímu orgánu doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v ust. § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Za tímto účelem bylo usnesením ze dne 3. 12. 2013, doručeným zmocněnému zástupci žalobkyně dne 10. 12. 2013, přerušeno správní řízení na dobu dvaceti dnů. Správní orgán vyrozuměním ze dne 27. 2. 2014 oznámil, že ode dne 17. 12. 2013 pokračuje v řízení ve věci žádosti žalobkyně. Usnesením ze dne 28. 2. 2014 správní orgán řízení o žádosti zastavil, neboť žalobkyně ani po výzvě a v poskytnuté lhůtě nedoložila požadované náležitosti potřebné k vyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla, že požadované doklady zaslala správnímu orgánu 20. 12. 2013 a neví, z jakého důvodu to nebylo doručeno. Současně s odvoláním doložila požadované doklady, a to pojistnou smlouvu pro komplexní zdravotní pojištění cizinců, potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti a z funkčních požitků, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění manžela žalobkyně a přehled vyplacených dávek státní sociální podpory a pěstounské péče žalobkyni.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně zamítnuto s odůvodněním, že prvostupňový správní orgán zastavil řízení o žádosti pouze z důvodu nedoložení dokladu prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení, který byl žalobkyni doložen až v řízení před odvolacím orgánem. Tvzení žalobkyně, že všechny požadované doklady odeslala prvostupňovému správnímu orgánu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, není podloženo žádným relevantním důkazem a v neprospěch žalobkyně svědčí skutečnost, že k odvolání doložený přehled vyplacených dávek státní sociální podpory byl Úřadem práce ČR vydán až dne 10. 3. 2014, tedy až po vydání a doručení napadeného usnesení.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

K námitce žalobkyně, že správní orgán není oprávněn vydat usnesení o zastavení správního řízení dříve, než bylo žalobkyni doručeno vyrozumění o pokračování v řízení, soud uvádí, že se jedná o procesní pochybení, které však nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného usnesení. Rozhodná je totiž skutečnost, že v mezidobí uplynula lhůta, která byla žalobkyni stanovena k odstranění vad podání. Ze spisu vyplývá, že tato lhůta uplynula dne 30. 12. 2013, přičemž prvostupňový orgán rozhodl až dne 28. 2. 2014, tedy o dva měsíce později od okamžiku, kdy uplynula doba stanovená žalobkyni k předložení chybějících dokladů. Žalobkyni byl poskytnut dostatečný časový prostor, aby své pochybení, spočívající v nedoložení žádosti zákonem předepsanými doklady, odstranila.

K žalobkyni namítané aplikace zásady koncentrace soud uvádí následující. Zásada koncentrace je upravena v ust. § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

Z citovaného ustanovení nevyplývá, že by zásada koncentrace mohla být uplatněna jen tehdy, je-li rozhodováno meritorně, jak žalobkyně namítá. Naopak jde o zcela obecně

formulovanou zásadu, kterou je nutno respektovat v každém správním řízení, není-li zákonem stanoveno výslovně jinak. Námitku žalobkyně proto neshledal soud důvodnou. Z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobkyně neměla možnost předložit požadované doklady prvostupňovému orgánu, žalobkyně ani žádné konkrétní skutečnosti ani netvrdí. Naopak je ze spisu zřejmé, že žalobkyně byla správním orgánem vyzvána k tomu, aby požadované doklady předložila. Je tedy zřejmé, že v předložení dokladů nebylo správním orgánem bráněno.

K námitce o platnosti zásady materiální pravdy je třeba uvést, že naplnění této zásady je nutno posuzovat z pohledu předmětného rozhodnutí, zde usnesení o zastavení řízení. Je-li rozhodováno o zastavení řízení, musí být naplnění této zásady posuzováno z pohledu toho, zda jsou splněny podmínky pro zastavení řízení. Jiné skutečnosti by pro naplnění této zásady bylo nutné posuzovat, jestliže by bylo rozhodnuto meritorně. Tak tomu však v dané věci nebylo, proto je nutno tuto zásadu posuzovat právě z pohledu naplnění pro zastavení řízení. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Uvedená podmínka byla splněna, proto soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Námítka o nepřiměřeně přísném postupu a námitka o porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nejsou relevantní. Při posuzování otázky, zda jsou splněny podmínky pro zastavení z důvodu nepředložení všech zákonem stanovených dokladů, je nutno zkoumat, zda podmínky pro zastavení jsou či nejsou splněny. V daném případě žalobkyně žádným konkrétním způsobem nezpochybňuje závěr žalovaného, že před prvostupňovým orgánem nebyly předloženy veškeré zákonem požadované doklady. Žalobkyně nepředložila žádný doklad či důkaz, ze kterého by bylo možno dovodit, že doklady prvostupňovému správnímu orgánu předložila, pouze zcela obecně v průběhu správního řízení uvedla, že doklady poslala poštou. Doklad, který by prokazoval toto její tvrzení, nepředložila. Z obsahu správního spisu pak je patrné, že žádné doklady, k jejichž předložení byla žalobkyně vyzvána, se ve spise nenacházejí. Naopak je ze spisu zřejmé, že požadované doklady byly zaslány v rámci odvolacího řízení. Navíc je nutno konstatovat, že žalobkyně v žalobě již ani nenamítá, že doklady dříve zaslala prostřednictvím pošty, jak ještě uváděla v podaném odvolání.

Jestliže nebylo zpochybněno, že žalobkyně nepředložila včas, tj. v rámci běhu stanovené lhůty, potřebné doklady nebo alespoň před tím, než vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí o žádosti, jde o situaci, kdy správní orgán nemůže jinak, než z tohoto důvodu řízení zastavit. Protože se správní orgány nemohly zabývat žádostí meritorně, nemohly posoudit, zda případné negativní meritorní rozhodnutí může nepřiměřeně zasáhnout do právní sféry žalobkyně, konkrétně do práva na rodinný život. Takové posouzení by přicházelo v úvahu jen tehdy, jestliže by byla žádost žalobkyně posuzována věcně. Ani právo ukotvené v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není právem absolutním, když je na každém státu, aby stanovil pravidla pro pobyt na jeho území.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10.srpna 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová